

S E N T È N C I A

Magistrats Srs.

Josep Maria PIJUAN CANADELL

Enric ANGLADA FORS

Conxa BARÓN MORA

Andorra la Vella, cinc d'abril del dos mil dinou.

VIST en judici oral i públic pel Molt Il·lustre Tribunal de Corts, la causa núm. 6000120/2017 seguida per un presumpte delicte major de blanqueig de diners o valors.

Acusats:

- N. P. S., nascuda el dia 13 d'octubre de 1981 a Sabadell (Barcelona), filla de Manuel i Mercedes, de nacionalitat espanyola, i sense antecedents penals, defensada pel Lletrat Sr. Salvador CAPDEVILA PALLARÉS.

- R. P. M., nascut el dia 18 de setembre de 1984 a Sabadell (Barcelona), fill de Manuel i Mercedes, de nacionalitat espanyola, i sense antecedents penals, defensat pel Lletrat Sr. Salvador CAPDEVILA PALLARÉS.

- R. A. S., nascut el dia 11 de setembre de 1951 a Cerdanyola del Vallés (Barcelona), fill de Manuel i Anna Maria, de nacionalitat espanyola, i sense antecedents penals, defensat pel Lletrat Sr. Salvador CAPDEVILA PALLARÉS.

Part acusadora pública: el Ministeri Fiscal representat per la Sra. Alexandra CORNELLA SOLÀ.

Magistrat ponent: Sr. Enric ANGLADA FORS.

RESULTANT PRIMER. SÓN FETS PROVATS I AIXÍ ES DECLARA: M. P. M. ha estat propietari d'una empresa de transports, anomenada C. E., S.L, des de la dècada dels anys 1980, que operava al Port de Barcelona fins l'any 2005.

M. P. M. fou condemnat, per uns fets ocorreguts al Port de Barcelona al mes de maig de l'any 1990, com a autor d'un delictes de contraban de tabac, per Sentència del Jutjat Penal núm. 1 de Barcelona de 27 de març del 1992 a la pena de dos anys, quatre mesos i un dia de presó menor, accessòries legals i multa de 76.455.000 pessetes, decretant així mateix, el comís del tabac i dels camions. Dita resolució fou confirmada íntegrament per la Sentència de la Secció Cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona, de data 19 d'octubre del 1992.

El dia 3 d'abril del 1996, M. P. M. obre a la BANCA REIG de la sucursal de Sant Julià de Lòria (Andorra) el compte corrent núm. XXXXXX, sota la denominació numèrica XX XXXXX, de la seva única titularitat, en el qual es fa un ingrés inicial en efectiu al mateix dia de l'obertura de 190.000.000,- de lires italianes, que es converteixen de forma immediata en 14.915.000 de pessetes, i també es fan ingressos de 5.000.000,- de pessetes el dia 28 de gener del 1997, d'1.000.000,- de pessetes el dia 19 de febrer del 1998, de 4.000.000,- de pessetes el dia 17 de març del 1998, per assenyalar algunes de les sumes més importants, fins el dia 20 d'abril del 2005 que percep la quantitat de 66.320,34 €, essent tancat dit compte, en virtut d'una transferència interna el dia 17 de maig del 2005, quan hi havia un saldo a favor del titular d'un import de 67.605,59 €.

Mitjançant Sentència de data 18 de febrer del 2009, dictada per la Secció Tercera de la Sala Penal de l'Audiència Nacional de Madrid (Espanya), la qual va assolir fermesa el dia 23 de març de 2010, es condemnà a M. P. M., entre altres, com a autor, en qualitat de cap de l'organització criminal, del delictes consumat contra la salut pública de tràfic de cocaïna comés en banda organitzada i en quantitat de notòria importància, a la pena d'11 anys de presó i al pagament de dues multes en la quantia de 37.379.037 € cada una d'elles.

Dels fets provats de l'esmentada Sentència, quina còpia autèntica obra en les presents actuacions, es deriva l'existència d'un grup organitzat estable en el temps i dedicat al transport i introducció a Espanya, des de diferents punts de Sudamèrica, a través del Port de Barcelona, de grans quantitats de cocaïna, des del mes de desembre del 2003 i fins el dia 19 d'abril del 2005 en què es produí la detenció de P., entre altres, i es confiscaren 629,175 Kg de cocaïna -459 Kg que es trobaven en un primer contenidor i altres 170,175 Kg en un segon contenidor-. Restà acreditat que P. s'encarregava de gestionar l'arribada al Port de Barcelona del

producte estupefaent i de la seva posterior distribució. Concretament, P., gràcies a la seva qualitat d'empresari de transport, es trobava a sou de diverses organitzacions de traficants de droga, i era el cap de la organització portuària i encarregat de la infraestructura dins del Port. L'import que li fou lliurat per una sola de les operacions en què participà es va poder quantificar en la suma de 450.000 €.

Part dels diners provinents d'aquesta activitat foren ingressats a l'entitat bancària andorrana ANDBANK, i a conseqüència de la detenció de P. i als efectes d'evitar el control d'aquests diners per part de les autoritats espanyoles, els processats N. i R. P. M. -nascuts els dies 13 d'octubre de 1981 i 18 de setembre de 1984, respectivament, ambdós de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals al Principat- i amb el també processat R. A. S. -nascut en data 11 de setembre de 1951, de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals-, s'encarregaren d'ordenar diferents moviments dels saldos entre comptes bancaris per ocultar l'origen i la titularitat dels esmentats diners.

Concretament, s'aprofitaren de l'existència del compte número XXXXXX, sota la denominació numèrica XX XXXXX que havia obert M. P. M. a BANCA REIG, en data 3 d'abril de 1996, sota la seva única titularitat, passant aquest més endavant -l'any 2001- i fruit de la fusió de la referida entitat bancària, a ANDBANK, Grup Agricol Reig.

En obrir el compte M. P. M. va manifestar ésser empresari i posteriorment, el 16 de març de 2004 en una actualització de dades va precisar que era el propietari de l'empresa de transports regionals de mercaderies anomenada R. C. E., SL, radicada al Port de Barcelona.

Pel que fa a l'operativa final de dit compte, en data 17 de maig de 2005, just abans de procedir-se a la seva cancel·lació, es realitzà un traspàs per la totalitat del saldo, és a dir, 67.605,59 € a favor del compte número AAAAAA, amb denominació xifrada TA 122913, quina titular era la processada N. P. S.. Així mateix, el referit dia es traspassaren 190.605 iens japonesos (JPY) -que s'havien prèviament recuperat d'un subcompte on es gestionava una cartera de valors a nom de M. P. M.-, al mateix compte de titularitat de N. P. S. i que s'obrí el 18 d'abril de 2005 -el dia anterior a la detenció de M. P. M.-, i es tancà el 13 de juny de 2005.

En l'entitat bancària ANDBANK, Grup Agricol Reig, en data 18 de gener de 2005 s'obrí també el compte número BBBBBB, sota la denominació numèrica BB BBBBB, de titularitat conjunta dels processats R. P. M. i N. P. S., constant com a apoderat de dit compte a partir del mateix dia 18 de gener de 2005, el seu pare M. P. M.. El compte fou cancel·lat el 16 de juny de 2005.

L'operativa d'aquest compte consistí en un ingrés en efectiu al moment de l'obertura, per import de 463.461,23 €, diners que foren invertits en un fons, fins que en data 14 de juny 2005, tot el capital obtingut -amb els interessos generats-, és a dir, 466.684,21 €, fou traspassat al compte obert al mateix banc, amb el número CCCCCC, amb denominació xifrada CC CCCCC, quin titular era el processat R. A. S. des de la seva obertura el 25 de maig de 2005, i fins l'1 de desembre de 2008, en què efectuà una cessió dels seus drets i obligacions a favor dels fills de M. P. M., és a dir els processats R. P. M. i N. P. S.. Prèviament a cedir-los-hi els drets i obligacions el processat R. A. S. contractà el dia 27 de maig del 2005, com a prenedor i assegurat, la pòlissa d'assegurances DDDDDDDD, sota denominació DD DDDDD, amb la companyia ANDORRA ASSEGURANCES AGRICOL REIG, SAU, vinculada a l'esmentat compte, als efectes d'aconseguir una major ocultació dels fons, la qual es va donar de baixa el dia 1 de desembre del 2008, passant els actius a la nova pòlissa d'assegurança formalitzada el mateix dia 1 de desembre del 2008, amb el número EEEEEEE, sota la mateixa denominació DD DDDDD, essent els seus prenedors N. P. S. i R. P. M., l'assegurat aquest últim -R.- i la beneficiària la seva germana -N.-.

De l'estudi de l'extracte de moviments d'aquest compte vinculat a la pòlissa d'assegurances, es deriva que es va nodrir dels fons procedents dels comptes número BBBBBB -sota denominació numèrica BB BBBBB (466.684,21 €)-, i número AAAAAA -sota denominació numèrica TA 122913 (118.913,64 €) i que, previ rescat de fons de la pòlissa d'assegurances, des d'aquest compte bancari s'efectuaren diferents disposicions en efectiu, coincidint temporalment l'inici de les mateixes amb la cessió de drets per part del processat R. A. S. a favor dels germans processats P. S., segons el detall següent:

01-12-2008 = 36.000 €

06-03-2009 = 18.000 €

22-12-2009 = 20.000 €

02-07-2010 = 30.000 €

29-07-2010 = 40.000 €

17-11-2010 = 42.000 €

19-11-2010 = 51.000 €

12-01-2011 = 15.000 €

19-10-2011 = 46.000 €

A més, el processat R. P. M. intentà obtenir en data 7 d'octubre de 2013, l'import de 31.000 € seguint la mateixa operativa, cosa que no aconseguí a l'haver acordat la Batlle instructora, per Autes de 12 d'agost

de 2013 i de 2 de setembre de 2013, el bloqueig preventiu immediat dels referits comptes i pòlissa d'assegurances.

Així, el compte número AAAAAA de titularitat única de la processada N. P. S. i que romangué obert escassament dos mesos, tenia una única finalitat, la de fer de "pont" per redirigir els fons cap al compte número CCCCCC, obert sota denominació xifrada CC CCCCC, titularitat única del processat R. A. S., "desvinculant" d'aquesta manera el capital de la figura del seu veritable drethavent, és a dir, de M. P. M. i dels seus dos fills, aquí processats.

Dos mesos i escaig després de celebrar-se la vista oral -que es portà a terme des del dia 4 al dia 26 de setembre del 2008-, a la Sala Penal de l'Audiència Nacional de Madrid, de la causa seguida contra, entre altres, M. P. M. per tràfic de droga, i considerant que els diners que es trobaven al Principat d'Andorra havien escapat a l'acció de la justícia espanyola, els repetits processats R. P. M. i N. P. S. van tornar a reprendre el control directe dels mateixos, començant un seguit de disposicions en efectiu fins a un total de 298.000,00 €.

El dia 12 d'agost del 2013, en que es va materialitzar el bloqueig preventiu del compte núm. CCCCCC, amb denominació xifrada CC CCCCC, existia un saldo creditor de 50,44 €.

El dia 4 de setembre del 2013, en el que es va fer efectiu el bloqueig preventiu del saldo de la pòlissa d'assegurances número EEEEE, amb denominació DD DDDDD, presentava un saldo global orientatiu de 263.464,78 €.

RESULTANT SEGON. El Ministeri Fiscal en el seu escrit de qualificació provisional, considera els fets constitutius d'un delictes major de blanqueig de diners o valors, tipificat a l'article 409 del Codi Penal, dels que en considera responsables en concepte d'autors als processats N. P. S., R. P. M. i R. A. S., sense que concorrin circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal en cap dels processats. Demana que se'ls hi a cadascun dels processats la pena de 4 anys de presó, multa en la quantia de 1.000.000 €, i expulsió definitiva del principat. Igualment, de conformitat amb el que disposen els articles 411 i 70 del Codi Penal, interessa el comís de tots els actius intervinguts sota titularitat de qualsevol dels processats per raó de la present causa, així com del producte generat pels mateixos, i a tots ells procedeix imposar-los-hi el pagament solidari de les despeses processals causades, sense que hi hagi lloc a exigir responsabilitat civil.

En l'acte de la vista oral, eleva a definitiva la seva qualificació provisional.

RESULTANT TERCER. El lletrat Sr. Salvador CAPDEVILA PALLARÉS defensor dels tres processats, en el seu escrit de qualificació provisional, formula en primer lloc una qüestió prèvia de procedibilitat, al·legant que en el marc de les Diligències Prèvies 1920-2/2011 seguides contra L. F. O. A. per la presumpta comissió d'un delictes de blanqueig, el Batlle instructor, al tenir coneixement que aquest havia estat condemnat per tràfic de cocaïna per l'Audiència Nacional, cursà una CRI per obtenir còpia de la sentència espanyola. En retornar despatxada la CRI, amb la sentència condemnatòria, el Batlle instructor va tenir coneixement que el Sr. M. P. M. també havia estat condemnat en la mateixa resolució. Aleshores, el Batlle instructor va sol·licitar informació bancària de totes les persones que apareixien condemnades en dita causa, entre els que es trobava M. P. M., el qual no constava en cap de les Diligències Prèvies incoades al Principat (*Fhising expedition*). Per tant, seguint el disposat a l'article 1.2 del CPP, existeix frau i abús processal en el fet d'investigar penalment a una persona sobre la que no existeix cap *notitia criminis*, a l'estar viciada la font de prova en el seu origen, el que implica una nul·litat d'actuacions per abús processal o frau de la norma processal, que alhora vulnera els drets fonamentals dels seus defensats. Per això interessa que amb caràcter previ es declari la nul·litat de totes les actuacions *ab initio*.

En caràcter subsidiari i pel cas que no es declarés la nul·litat, quan a la qualificació provisional exposa que sols està d'acord amb els fets que resulten provats de la sentència de 18 de febrer del 2009 de la Secció Tercera de la Sala Penal de l'Audiència Nacional d'Espanya. Manté que la qualificació jurídica del Ministeri Fiscal conté una sèrie d'errors; afirma la impossibilitat de M. P. M. per cancel·lar el compte corrent el dia 17 de maig del 2005, doncs en dita data es trobava empresonat a Espanya; nega la realització de l'ingrés en efectiu de 463.461,23 € en obrir el compte N. i R. P. M. el dia 18 de gener del 2005, indicant que es transferí la quantitat del compte de M. P. M. i possiblement també s'efectuà una compensació per 220.000 € amb E. M. F. aleshores client d'ANDBANK i conegut de M. P. M., proposant-los-hi el gestor una operació neutra, és a dir, la sortida o reintegrament per caixa d'un compte i l'ingrés a l'altre, per tal de no deixar traçabilitat.

Expressa que els germans P. S. van obrir el compte per salvaguardar els estalvis del seu pare, aconseguits amb el contraban de tabac i la generació de diner B a través de la societat C. E.. Pel que fa a R. A. S., mai se'l va posar al corrent ni de la quantitat de diners, ni del seu origen. En començar la crisi, es va anar fent reintegraments del compte per a atendre a necessitats puntuals familiars.

Els fets exposats no són constitutius de cap delictes. Ni tan sols per prova indiciària es podria dictar condemna per delictes de blanqueig,

màxim quan va aportar documentació que esdevé prova indiciària de descàrrec, com les sentències de l'any 1992 en que M. P. M. fou condemnat com a autor d'un delictes de contraban de tabac, com les declaracions anuals d'operacions dels anys 2003 i 2004 de la societat C. E. S.L., amb les que es justifica que el volum de negoci d'aquells dos anys va ser 4.3 i 4.5 milions d'euros.

Quan als ingressos efectuats en el compte de M. P. M., els anys 1996, 1997 i 1998, són anteriors almenys en més de cinc anys a l'inici de les presumptes activitats delictives al desembre de 2003 que recull la sentència de l'Audiència Nacional.

Endemés, hi ha dos aspectes rellevants per a sostenir que els fets no són constitutius de delictes:

- El delictes de blanqueig, cas de existir, es trobaria prescrit. Quan els germans N. i R. P. M. obren el compte corrent el 18 de gener de 2005, era d'aplicació el Codi Penal de 1990, en contra del que manté el Ministeri Fiscal, gaudint el delictes de blanqueig tipificat a l'article 145 de dit Codi, de la prescripció de 6 anys, segons l'article 30.2, en no tenir una pena assignada de deu anys o superior, sinó tan sols de 8 anys. El *dies a quo* seria el d'obertura dels comptes, 18 de gener de 2005 i 25 de maig del 2005 i el retorn de la CRI es produeix el 23 de novembre de 2012, o sigui un període de temps de més de 6 anys, per la qual cosa s'hauria de declarar, en cas d'existència d'un delictes de blanqueig que aquest estaria totalment prescrit.

- Si no s'estimés la prescripció, el delictes de blanqueig no s'ha produït, ja que no es pot basar en meres sospites. Es requereix l'existència d'una sèrie d'indícis, que aquí no es donen, com els següents:

- a) la quantitat de capital objecte de blanqueig.
- b) la vinculació o connexió amb activitats il·lícites.
- c) augment desproporcionat del patrimoni.
- d) inexistència de negocis lícits que justifiquin l'augment patrimonial
- e) la debilitat de les explicacions sobre l'origen dels diners.

No concorren circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, llevat la manca d'antecedents penals dels seus defensats, tant a Andorra com a Espanya.

No hi ha lloc a exigir responsabilitat civil, tant per no haver-hi delictes com pel fet que el delictes de blanqueig no comporta *per se* responsabilitat civil.

En l'acte de la vista oral, eleva a definitiva la seva qualificació provisional, afegint que en el cas que hi hagués condemna estarien

davant un delict negligent, imprudent i seria d'aplicació l'article 303 del Codi penal antic. I de forma més subsidiària, si ens trobem davant d'un delict previst a l'article 409.2 del Codi actual, la pena no hauria de ser superior a 6 mesos de presó condicional sense multa ni comís.

CONSIDERANT PRIMER. La qüestió prèvia invocada per la defensa dels processats no pot prosperar, doncs si bé es cert que la present causa, a l'inici, es seguia, per un presumpte delict de blanqueig, només contra L. F. O. A., no ho és menys que, a diferència de l'al·legat per la direcció lletrada dels acusats, no ens trobem davant d'un supòsit de *fishing expedition*, doncs al tenir coneixement el Batlle instructor que aquest, junt amb altres persones, havia estat condemnat per tràfic de cocaïna a Espanya, com resulta de la sentència condemnatòria tramesa, mitjançant CRI, per l'Audiència Nacional espanyola, és evident que a partir de la mateixa assoleix una *notitia criminis* contra M. P. M., condemnat així mateix per tràfic de cocaïna en la mateixa resolució, el que li permet actuar contra ell.

Per això, el Batlle instructor, que té l'obligació de perseguir els fets delictius i que ja es troba investigant a L. F. O. A. per un presumpte delict de blanqueig de diners, atès que posseeix comptes corrents a Andorra, en bon criteri, sol·licita informació bancària de totes les persones que apareixien condemnades en dita causa, entre les que hi ha M. P. M., vinculat a l'anterior i pertanyent a la mateixa organització criminal, als efectes de poder esbrinar si alguna altra persona de l'organització disposa de comptes al Principat, cosa que així succeeix amb M. P. M..

En conseqüència no existeix abús, ni frau processal, ni vulneració de cap dret fonamental, en el fet d'haver procedit a investigar per la comissió d'un presumpte delict de blanqueig de diners a una persona condemnada en el país veí per tràfic de drogues -M. P. M.-, tot i no constar en les Diligències Prèvies primigènies incoades al seu dia, el que comporta, sense necessitat de més consideracions, que hagi de decaure la pretensió de nul·litat de les actuacions *ab initio* i, per tant, de la qüestió prèvia plantejada.

CONSIDERANT SEGON. Tampoc pot prosperar la sol·licitud de prescripció del delict de blanqueig de diners, formulada amb caràcter subsidiari, doncs, a diferència del mantingut per la defensa dels processats, el *dies a quo* per al còmput de la prescripció no seria el d'obertura dels comptes en cap cas -18 de gener de 2005 i 25 de maig del 2005-.

D'acord amb l'article 82 del Codi penal, el termini de la prescripció comença a computar-se a partir del dia què cessa l'acció o omissió punible, i en el seu darrer paràgraf estableix que en la infracció continuada el termini es computarà des del dia en que s'ha realitzat la darrera infracció.

Com aquest Tribunal ja assenyala en l'Aute de 26 de maig del 2015, causa CRI núm. 3600147/2014, l'esmentat precepte no conté una previsió específica per al supòsit dels delictes permanents, a diferència del Codi Penal espanyol, que en el seu article 132 apartat primer estableix que en el delicte permanent el còmput del termini de la prescripció començarà des del moment en què es va eliminar la situació il·lícita. En aquest mateix aute el Tribunal considerava que "el delicte de blanqueig de capitals o diners és un delicte permanent en la seva modalitat de possessió dels bens generats per l'activitat criminal".

No obstant, "a sensu contrario, cal considerar que el delicte major de blanqueig en la seva modalitat comisiva de convertir o transmetre fons no és un delicte permanent i, en conseqüència, queda sotmès al règim general de l'article 82 del Codi penal pel que fa al *dies a quo* o termini inicial per al còmput de la prescripció".

Per tant, respecte als fets imputats i declarats provats dels processats N. i R. P. M. ens trobaríem davant un delicte permanent, a l'existir una possessió continuada per part d'aquests dels diners procedents de l'activitat criminal del seu progenitor, i per això, en el seu cas, el *dies a quo* per al termini de la prescripció seria la data final de la permanència dels fons en l'àmbit de disposició, és a dir, el dia 4 de setembre de 2013.

Situació diferent és la que corresponen als fets imputats i declarats provats pel que fa al processat R. A. S., ja que aquest va deixar de ser titular del compte núm. CCCCCC CC CCCCC -que havia obert el 25 de maig del 2005-, el dia 1 de desembre del 2008 -data de la seva transmissió o conversió- no tenint cap altra tipus de relació amb els referits diners procedents de l'activitat criminal del seu amic M. P. M., essent, per tant, a partir de dita data -1 de desembre del 2008- el *dies a quo* per al còmput de la prescripció.

En quan al termini de prescripció, en el supòsit ara examinat el Tribunal considera que d'acord amb l'article 7.4 del vigent Codi penal, s'ha d'aplicar el de 6 anys, com bé diu la representació lletrada del processat, que era el que establia l'article 30.2 del Codi Penal de 1990, vigent al temps dels fets enjudiciats. No obstant, el termini de 6 anys no ha transcorregut en el present cas, doncs tot i que al referit processat R. A. S. no se li va prendre declaració com a inculpat fins el dia 11 de març del 2016, el cert és que mitjançant Aute de 12 d'agost del 2013 el Batlle

instructor va acordar el bloqueig preventiu, entre altres, del dit compte xifrat, el qual a aital data tenia un saldo creditor de 50,44 €. En interpretació de l'article 83 del Codi penal, el Tribunal entén que el control de comptes decretat pel batlle instructor és una actuació processal susceptible d'interrompre la prescripció.

En conseqüència, s'ha de desestimar la pretensió de prescripció del delicte formulada, tant respecte als acusats N. i R. P. M., com també pel que fa a l'acusat R. A. S..

CONSIDERANT TERCER. Entrant en el fons de l'assumpte, s'ha de deixar palès que els fets declarats provats en el RESULTANT PRIMER apartats primer, segon i la immensa majoria del tercer d'aquesta resolució no són constitutius d'il·lícit penal, doncs les operacions bancàries realitzades per M. P. M. al compte corrent núm.XXXXXX, sota la denominació numèrica XX XXXXX, de la sucursal de Sant Julià de Lòria de BANCA REIG, des de la seva obertura a l'any 1996 fins a l'any 2004, no s'estima provat que provenguin del tràfic de drogues, i si, en tot cas, del tràfic de tabac, pel qual ja va estar condemnat amb anterioritat a Espanya, sense que a la data de dits fets estigués tipificat com a delicte al Principat, ni l'auto-blanqueig, ni que els fons provenguessin del contraban, per la qual cosa, tota l'activitat efectuada per P. M. en el referit període de temps no s'ha de prendre en consideració als efectes de configurar el delicte de blanqueig pel que venen acusats N. i R. P. M. i R. A. S..

CONSIDERANT QUART. Per contra, la resta de fets declarats provats constitueixen un delicte major de blanqueig de diners o valors, tipificat a l'article 409.1 del vigent Codi Penal, per concorre tots els elements configuradors del susdit tipus penal.

El Ministeri Fiscal sol·licita l'aplicació del Codi Penal del 2005, per entendre que és més favorable al reu. Efectivament, en el cas que aquí ens ocupa, el Codi punitiu aplicable és el de 21 de febrer del 2005, no tant perquè sigui el més favorable als processats, sinó singularment perquè, sent el delicte de blanqueig de caràcter permanent, com abans s'ha puntualitzat, en el supòsit enjudiciat s'han comès actes delictius trobant-se ja vigent el referit Codi Penal del 2005, puix que, com queda palesat a la resultància fàctica de la present resolució, els fons van romandre en els comptes dels aquí acusats en data posterior a l'entrada en vigor de dit Codi, i en concret pel que fa a R. A. S., fins al dia 1 de desembre del 2008 i pel que respecte als dos germans P. S., fins al dia 4 de setembre del 2013.

Remetent-nos a la reiterada Jurisprudència, el delictes de blanqueig de diners consisteix en tota activitat dirigida a donar aparença de lícits als guanys procedents de fets delictius a l'adquirir o transmetre diners, béns o valors o cometre un acte per ocultar-ne el seu origen il·lícit, activitat realitzada amb coneixement de la procedència delictiva (sentència de la Sala Penal del TSJ de 13/9/2012, Rotlle núm. TSJP-10/12), i és, en general, tota activitat dirigida a donar aparença de lícits als guanys procedents de fets delictius. Blanquejar equival a encobrir o emmascarar l'origen il·lícit dels béns mitjançant la seva incorporació al tràfic econòmic legal per tal de poder-los fruit de manera pacíficament jurídica (sentència de la Sala Penal del TSJ de TSJ 29/11/2010, Rotlle núm. 12/10). Tanmateix, la jurisprudència té declarat que el tràfic il·lícit de drogues i el blanqueig de diner procedent de dit tràfic són dues activitats íntimament relacionades, essent el blanqueig de diner procedent del tràfic de drogues un graó dins l'activitat criminal, el darrer i essencial per donar aparença de lícits als guanys obtinguts (entre altres, les sentències del Tribunal de Corts 21/9/2005, causa núm. TC-070-2/97, 20/11/2009, causa núm. TC-051-4/02, i 27/12/2017, causa núm. TC-6000066/2015, i sentència de la Sala Penal del TSJ 29/11/2010, Rotlle núm. 12/10).

En el cas del delictes de blanqueig de diners té principal importància la prova indiciària (sentència de la Sala Penal del TSJ de 29/11/2010, Rotlle núm. 12/10), doncs, davant de la més que probable impossibilitat d'obtenir prova directa, la prova de càrrec vindrà donada per indicis, prova indiciària o indirecta que serà eficaç per a desvirtuar la presumpció d'innocència sempre que es fonamenti en indicis plenament provats i que tinguin una relació material i directa amb el fet criminal i el seu autor. Com assenyala dita sentència, la Convenció de Nacions Unides contra el tràfic il·lícit de estupefaents i substàncies psicotròpiques de 20 de desembre del 1988 abona la idoneïtat de la prova indiciària, ja que en el seu article 3 apartat 3r, preveu la legalitat de la prova indiciària per la obtenció del judici de certesa sobre el coneixement, intenció o finalitat requerits com elements dels que es descriuen en l'apartat primer del mateix article, entre els que hi s'inclou el delictes de blanqueig de diners o valors, concretament en l'epígraf b) de l'esmentat apartat 1r. I també ho abona el propi Conveni d'Estrasburg de 8 de novembre del 1990 sobre el blanqueig, seguiment, embarg i comís dels productes del delictes, que en el seu article 6,2.c) al tractar dels delictes de blanqueig, disposa que el coneixement, la intenció o el propòsit exigits com a elements del delictes de blanqueig es podrà deduir de circumstàncies fàctiques objectives.

Així, els indicis que es prenen en consideració per integrar la prova de càrrec en el cas de blanqueig de diners procedents del tràfic de drogues, són varis: a) l'acreditació d'una concreta operació de tràfic de drogues; b) la vinculació o connexió de l'acusat, bé amb activitats de tràfic

de drogues, bé amb persones o grups organitzats que les realitzen, bé amb les persones que intervenen en els actes encaminats a l'ocultació de l'origen il·lícit dels diners; c) una certa coincidència temporal entre els actes encaminats a l'ocultació de l'origen il·lícit dels diners i la concreta operació de narcotràfic; d) la no acreditació de relacions comercials o d'una activitat laboral o mercantil que justifiqui els ingressos, transferències de diners i increments patrimonials; e) la utilització de comptes o dipòsits bancaris amb titulars aparents o la intermediació mitjançant societats fictícies o sense cap activitat econòmica; f) les falsificacions en els suports documentals de les transferències dineràries; la realització d'operacions que, per la seva atipicitat i raresa, puguin ser considerades com a irregulars. Tos ells es poden resumir en els tres més rellevants i determinants: la disposició d'importants quantitats de diners en efectiu, la inexistència de negocis lícits o d'una activitat professional que justifiqui l'origen d'aquests diners i la connexió amb el món del tràfic il·legal de drogues.

En el supòsit d'autores, si bé és cert que M. P. M. en la mateixa època dels fets era propietari de l'empresa de transports regionals de mercaderies anomenada R. C. E., SL, radicada al Port de Barcelona, on treballaven també els seus fills N. R., la qual generava importants ingressos, com resulta de les declaracions anuals d'operacions dels anys 2003 i 2004 aportades per la defensa dels processats, no és menys cert que existeixen indicis més que suficients per considerar que els diners obrants en els comptes oberts per aquests a ANDBANK, provenien del tràfic de cocaïna, en el que es trobava implicat el pare i amic dels aquí acusats.

Al respecte, s'ha d'esmentar que resulta jurídicament irrellevant, als efectes pretesos per la direcció lletrada dels acusats, que l'empresa de P. M. produís beneficis, doncs, d'una banda, es plenament compatible la realització d'una activitat lícita amb altre d'il·lícita, no essent necessari per dur a terme la segona que la primera no sigui productiva, i, d'altra banda, que en el període temporal en que s'efectuà l'obertura de comptes a nom dels fills de P. M. -N. R.- van haver-hi operacions de tràfic de droga -cocaïna-, que comportà la condemna d'aquell, en qualitat de cap de l'organització criminal del delictes consumat contra la salut pública, comés en banda organitzada i en quantitat de notòria importància, a la pena d'11 anys de presó i al pagament de dues multes en la quantia de 37.379.037 € cada una d'elles, per Sentència de data 18 de febrer del 2009, dictada per la Secció Tercera de la Sala Penal de l'Audiència Nacional Espanyola, que va esdevenir ferma el dia 23 de març de 2010.

Dels fets provats de l'esmentada Sentència, es deriva l'existència d'un grup organitzat estable en el temps i dedicat al transport i introducció a Espanya, des de diferents punts de Sudamèrica, a través del Port de

Barcelona, de grans quantitats de cocaïna, des del mes de desembre del 2003 i fins a la detenció de P. M., què es produí el dia 19 d'abril del 2005, confiscant-se en la darrera operació 629,175 Kg de droga tòxica, cocaïna. En el relat de fets també consta acreditat que P. s'encarregava de gestionar l'arribada al Port de Barcelona del producte estupefaent i de la seva posterior distribució, com també que degut a la seva qualitat d'empresari de transport, es trobava a sou de diverses organitzacions de traficants de droga i era el cap de la organització portuària i encarregat de la infraestructura dins del Port.

Aquesta situació prevalent en la que es trobava M. P. M. li reportà uns importants beneficis procedents de la introducció de dita droga al Port de Barcelona, des de finals de l'any 2003 fins a la seva detenció, havent quedat així mateix demostrat que aquest rebé, dins d'una bossa d'esport, un dia no determinat del mes de març del 2005, la quantitat de 450.000,- €, en pagament a compte del total a percebre per aquesta operació. La defensa del processats, per desvirtuar l'obertura de comptes i els ingressos al Principat en dita època respecte d'aquesta suma, manifesta que P. M. havia de repartir la quantitat rebuda amb la resta dels membres de la seva banda. Però dita afirmació, no comporta, ni implica, *per se*, que aquesta u altra suma similar es deixés d'ingressar a Andorra, ja que la mateixa només representa part d'una de les operacions -la última- i no podem obviar, ni ignorar, que havent quedat provat la seva participació en el tràfic de cocaïna, segons la sentència condemnatòria ans esmentada, des del mes de desembre del 2003, hi va haver indubtablement altres operacions i altres guanys abans de dita data.

En base a l'exposat, es col·legeix que els fons provinents de la activitat delictiva relativa al tràfic de drogues portada a terme per M. P. M. foren ingressats al Principat d'Andorra i concretament a l'entitat bancària ANDBANK, per part dels fills d'aquest N. i R. P. M., els quals aprofitant-se de l'existència d'un compte numerat que havia obert el seu pare a BANCA REIG a l'any 1986, que -fruit de la fusió a l'any 2001- es convertí en ANDBANK, Grup Agricol Reig, i en el que consta efectuat un ingrés en data 20 d'abril del 2005 per import de 66.320,34 €, N. P. S. obrí el compte número AAAAAA, amb denominació xifrada TA 12291, en data 17 de maig del 2005, just abans de procedir-se a la cancel·lació de l'esmentat compte del seu pare, amb la totalitat del saldo existent en el mateix en dita data, és a dir, 67.605,59 €. Aquest compte obert per N. P. S. fou cancel·lat amb certa immediatesa, concretament el dia 16 de juny del 2005.

Amb anterioritat a tal data, el dia 18 de gener del 2005, N. i R. P. M., obriren en la mateixa entitat bancària ANDBANK, Grup Agricol Reig, el compte númeroBBBBBB, sota la denominació numèrica BBBBBBB, el qual era de titularitat conjunta d'ambdós germans, constant com a

apoderat de dit compte a partir del mateix dia 18 de gener del 2005, el seu pare M. P. M.. Tot i ser negat per la defensa, els fills, amb la seva forma d'actuar, no podien ignorar que en aquella època el seu pare estava traficant amb cocaïna, màxim quan treballaven en l'empresa del seu progenitor, i, per tant, l'existència de dol resulta evident i sinó, quan menys, ens trobaríem davant d'un dol eventual, el que descarta el delictes imprudent invocat subsidiàriament per la representació lletrada dels acusats.

En dit compte es produí un ingrés en efectiu al moment de l'obertura, d'un import de 463.461,23 €, que consta degudament documentat, tot i que no hi ha cap signatura, ha estat aquest corroborat, a l'acte de la vista oral, pel gestor del compte, J. M. R., el qual ha manifestat que l'any 2005 era normal que no es signés el resguard d'ingrés, doncs en aquella època no es solia fer, i que si s'hagués realitzat una operació via traspàs, hi hauria un full de reintegrament en un altra compte, cosa que no succeeix en el present cas. Aital asseveració, endemés, ve a desvirtuar la tesi de la direcció lletrada dels acusats de que es va efectuar una transferència del compte de M. P. M. i una compensació d'uns 220.000 € del compte d'E. M. F., també client d'ANDBANK, doncs no consta ni una cosa ni l'altra en les actuacions i menys pels imports referits (vg. folis 1921 i 1922). El propi E. M. F., a l'acte del plenari, on ha comparegut com a testimoni de la defensa, si bé ha expressat que va realitzar una operació d'intercanvi de compensació amb P. M., ho situa al desembre del 2004 o gener del 2005 i la quantitat la fixa vers uns 150.000 € o 160.000 €, dient, per primera vegada, *“que la seva germana tenia més diners que ell”*. No obstant, no consta que aquesta fes cap tipus de compensació.

Tampoc es pot obviar, i això és un altre indicatiu transcendent, que R. A. S., amic des de la infància de M. P. M. i respecte del que no té cap lligam de parentiu, va pujar a Andorra el 25 de maig del 2005 i va obrir també un compte a ANDBANK, número CCCCCC, amb denominació xifrada CC CCCCC, essent acompanyat en dit acte pels dos fills de P. M., N. i R. P. M., segons declaracions efectuades en tràmit d'instrucció pel gestor del compte, J. M. R..

A més, el 14 de juny del 2005, el capital existent (466.684,21 €) en el compte xifrat obert pels dos fills, al mes de gener del mateix any 2005, es va traspasar al compte del també processat R. A. S., que havia obert aquest 20 dies abans.

Per tant, la coincidència temporal entre les activitats de narcotràfic i els actes encaminats a l'ocultació de l'origen il·lícit dels diners resulta palmària.

Aquesta forma de procedir, ordenant diferents moviments dels saldos entre varis comptes bancaris, com el de titularitat única de la processada N. P. S., que romangué obert escassament dos mesos, tenia com a única finalitat la de redirigir els fons cap el compte xifrat de titularitat única del processat R. A. S., als efectes de desvincular el capital de la figura del seu veritable drethavent M. P. M. i dels seus dos fills.

Quan la processada N. P. S. i el processat R. A. S. obren els seus respectius comptes, que es nodreixen, el de la primera del compte del seu pare i el del segon del compte d'ambdós fills del seu amic, aquest -M. P. M.- ja havia estat detingut i restava empresonat per la presumpta comissió d'un delicte continuat de tràfic de drogues -cocaïna-, pel qual fou posteriorment jutjat i condemnat, la qual cosa tot i invocar els tres la seva desconeixença, resulta totalment inversemblant, inclús per R. A. S., doncs si eren, com diu tan amics, havia de saber que estava pres, que els diners que li transferien a ell eren derivats d'una activitat il·lícita, procedents del narcotràfic, doncs sinó no tenia sentit que es volguessin amagar i es possessin a nom d'una tercera persona que, en principi, no el podien relacionar amb la família P..

Això també queda demostrat pel fet de què el processat R. A. S., quan ja s'havia celebrat a Espanya el judici oral -setembre del 2008- respecte de M. P. M. i altres, per tràfic continuat de cocaïna, sense haver-se sol·licitat cap tipus de comís, el dia 1 de desembre del 2008, va efectuar una cessió dels seus drets i obligacions a favor dels fills de M. P. M., és a dir R. P. M. i N. P. S., havent contractat, així mateix, R. A. S. el dia 27 de maig del 2005, com a prenedor i assegurat, una pòlissa d'assegurances amb la companyia ANDORRA ASSEGURANCES AGRICOL REIG, SAU, vinculada a l'esmentat compte, als efectes d'aconseguir una major ocultació dels fons, la qual es va donar de baixa el dia 1 de desembre del 2008, passant els actius a la nova pòlissa d'assegurança formalitzada el mateix dia 1 de desembre del 2008, sota la mateixa denominació, essent els seus prenedors N. P. S. i R. P. M..

Un altre indicatiu concomitant als anteriors, és que durant aquests tres anys no hi va haver-hi cap tipus de moviment al compte, fins que els germans P. S., al considerar que els diners que es trobaven a Andorra s'havien ja escapolit a l'acció de la justícia espanyola, coincidint temporalment amb la cessió de drets per part del processat R. A. S. -1 de desembre del 2008-, van tornar a reprendre el control directe dels mateixos, començant un seguit de disposicions en efectiu fins a un total de 298.000,00 €, en un període de dos anys, les quals es van veure truncades quan la Batlle instructora ordenà el bloqueig preventiu dels comptes i de la pòlissa d'assegurances de referència.

En definitiva, en el supòsit d'autes han quedat degudament constituïts tots els elements subjectius i objectius constitutius del delict de blanqueig de diners, previst i penat a l'article 409.1 del Codi Penal.

CONSIDERANT CINQUÈ. De l'esmentat delict major en són penalment responsables, en concepte d'autors, els acusats N. P. S., R. P. M. i R. A. S., per haver realitzat personalment els fets punibles, de conformitat amb allò que disposen els articles 20 i 21 del Codi Penal.

CONSIDERANT SISÈ. No concorren en els processats circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal.

CONSIDERANT SETÈ. A efectes de determinació de la penalitat, el Tribunal ha de prendre en consideració, de conformitat a l'establert a l'article 56 del Codi Penal, la manca d'antecedents penals dels encausats, la seva concreta situació personal, i la durada en la tramitació de la present causa.

En base a l'exposat el Tribunal estima adient imposar als processats tota la pena com a condicional simple i concretament tres anys de presó condicional, més la multa de 600.000,- € per cadascun d'ells. Així mateix, es considera adequat decretar la seva expulsió del Principat, si bé, no amb caràcter definitiu, com sol·licita el Ministeri Públic, sinó amb caràcter temporal, per un període de quinze anys.

CONSIDERANT VUITÈ. De conformitat amb el que disposen els articles 411 i 70 del codi Penal, procedeix acordar el comís dels actius intervinguts sota titularitat de qualsevol dels processats per raó de la present causa.

CONSIDERANT NOVÈ. D'acord amb el què disposen els articles 174, 175 i 181.1 c) del Codi de Procediment Penal, procedeix imposar als acusats el pagament solidari de les despeses processals causades.

V I S T les disposicions legals aplicables al present cas, en nom del poble andorrà,

DECIDIM:

CONDEMNAR als acusats N. P. S., R. P. M. i R. A. S., com a responsables penalment en concepte d'autors, d'un delicte major de blanqueig de diners o valors, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, a la pena de TRES ANYS DE PRESÓ CONDICIONAL, amb un termini de suspensió de la condemna de quatre anys, i MULTA DE SIS-CENTS MIL EUROS (600.000 €) per cadascun d'ells, així com el pagament solidari de les despeses processals causades.

ACORDAR el comís dels actius intervinguts sota titularitat de qualsevol dels acusats per raó de la present causa.

Contra aquesta sentència es pot interposar recurs d'apel·lació davant d'aquest Tribunal, en un termini de quinze dies següents a la notificació, de conformitat amb el què disposa l'article 195, 199 i concordants del Codi de Procediment Penal.

Així per aquesta nostra sentència, ho manem i signem.